

CZU: 341.2-054.57

ABORDĂRI PRELIMINARE ASUPRA CONCEPTULUI „INTEGRARE A MINORITĂȚILOR ETNICE” ÎN DOCTRINA JURIDICĂ

Andrei IOVU

Universitatea de Stat din Moldova

Este efectuat un studiu privind delimitarea doctrinei juridice cu referire la termenul de integrare a minorităților etnice. Cercetarea a scos în evidență dihotomia abordării noțiunilor „minoritate națională” și „minoritate etnică” și a relevat faptul că în documentele Organizației Națiunilor Unite se utilizează cu precădere sintagma „minoritate etnică”. De asemenea, sunt analizate definițiile date termenului „integrare”. S-a constatat că documentele internaționale nu conțin prevederi exacte ce vizează procesul de integrare, însă admit realizarea acestor demersuri de către state prin intermediul legislației naționale. O condiție pentru aceste prevederi reprezintă protecția drepturilor minorităților etnice.

Cuvinte-cheie: minoritate națională, minoritate etnică, integrarea minorităților etnice.

PRELIMINARY APPROACHES TO THE CONCEPT OF "INTEGRATION OF ETHNIC MINORITIES" IN THE LEGAL DOCTRINE

The article is a study on the delimitation of the legal doctrine with reference to the term of integration of ethnic minorities. The research highlighted the dichotomy of approaches of the notions of “national minority” and “ethnic minority”, and revealed that the United Nations documents mainly use the term “ethnic minority”. Also, the formulations regarding the definition of “integration” have been analyzed. Here, it was found that the international documents do not contain exact provisions regarding the integration process, but they admit that these steps should be taken by states through national legislation. A prerequisite for these provisions represent the protection of ethnic minority rights.

Keywords: national minority, ethnic minority, integration of ethnic minorities.

Introducere

Termenul „minoritate” derivă de la latinescul *minor*. În literatura juridică frecvent se utilizează noțiunile de minorități naționale sau etnice, religioase sau lingvistice, rămânând actuală necesitatea definirii acestora. Aceste noțiuni trezesc numeroase dezbateri în comunitatea științifică. Încercări de a defini acești termeni au existat și în cadrul organizațiilor internaționale. Remarcăm că în documentele Organizației Națiunilor Unite se utilizează prioritar formula „minorități etnice, religioase sau lingvistice”, în timp ce standardele europene se refera la „minorități naționale” [1, p.12].

O altă noțiune-cheie cu care operăm în lucrarea de față este conceptul „integrare”, care în latină are sensul de „reînnoire și restaurare a unui tot unitar” [2]. În contextul științelor socioumanistice, integrarea are conotația unui proces de armonizare într-o societate privind diverse roluri, grupuri și organizații. Conceptul de integrare este folosit de mai multe științe, dintre care sociologia pare a fi cea mai relevantă sensului acordat în respectiva cercetare. Văzută dintr-o perspectivă diferită, integrarea se referă la o caracteristică a sistemului social, a societății în ansamblu, și anume: la intensitatea relațiilor stabilite între părțile componente (grupuri și persoane). În ultimii ani, conceptul de coeziune socială a fost asociat cu termenul „integrare”.

Noțiunea „integrare” a început a fi folosită și în științele juridice, în special cu referire la domeniul minorităților etnice. Doctrina juridică a abordat termenul „integrare a minorităților etnice” în calitate de proces ce are ca scop eliminarea diferențelor dintre minorități și grupul etnic majoritar. Astfel, prin „integrare” s-a înțeles în primul rând procesul de omogenizare a societății, în care minoritățile etnice trebuiau să adopte toate valorile societății-gazdă, fără vreo deschidere din partea statului-gazdă. Cu toate acestea, realitățile politice, economice și sociale au determinat schimbarea percepției privitor la această abordare inițială. Actualmente, integrarea este reflectată ca un proces care implică toți membrii societății, atât pe cei ai majorităților, cât și pe cei ai minorităților și pune accent pe măsurile juridice de protejare a identității etnice a minorităților.

Cadrul normativ și legislativ internațional privind integrarea minorităților etnice

Procesul de integrare are la bază asigurarea drepturilor minorităților etnice, dar și necesitatea de a respecta obligațiile și responsabilitățile cetățenești din partea minorităților. Integrarea poate fi considerată drept un

răspuns la diversitatea culturală a societăților contemporane, în care minorităților etnice li se asigură drepturi egale în toate sferile vieții sociale, concomitent creându-se condiții pentru exprimarea, păstrarea și dezvoltarea identității acestora. Acest fapt este asigurat prin garantarea drepturilor speciale: folosirea limbii materne, profesarea și practicarea propriilor religii, accesul, difuzarea și schimbul de informație în limba maternă [3]. Toate aceste măsuri întreprinse de state au ca finalitate asigurarea conviețuirii armonioase între majoritate și minorități, precum și între diverse grupuri etnice minoritare conviețuitoare pe teritoriul statului. De asemenea, acest proces este organizat într-un mod care să consolideze societatea și statul.

Sistemul de drept privind minoritățile etnice dezvoltat în cadrul ONU se bazează pe *Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice*. Referitor la protecția minorităților etnice, articolului 27 prevede: „În statele în care există minorități etnice, religioase sau lingvistice, persoanele aparținând acestor minorități nu pot fi lipsite de dreptul de a avea, în comun cu ceilalți membri ai grupului lor, viața lor culturală, de a profesa și practica propria lor religie sau de a folosi propria lor limbă” [4]. Totuși, dispoziția acestui articol are numeroase critici în literatura juridică [5, p. 159]. Este necesar de a accentua faptul că prevederile acestui articol sunt foarte generale și limitate față de activitățile care au drept scop prevenirea pierderii identității etnice, religioase și lingvistice.

O întrebare centrală privitor la dispoziția art.27 al Pactului Internațional cu privire la Drepturile Civile și Politice este dacă această prevedere aduce un rezultat pozitiv din punctul de vedere al obligațiilor statelor. Unii cercetători au evidențiat că acest articol nu justifică obligațiile pozitive ale statului. Din acest motiv, statul nu trebuie să întreprindă nicio acțiune specială pentru a permite minorităților să-și folosească drepturile. Alți cercetători consideră acest articol ca fiind unul ce asigură protecție efectivă minorităților prin respectarea principiilor egalității legale și reale [6, p.285].

Este necesar de a lua în considerare ce înseamnă aceste prevederi pentru minorități. În primul rând, realizarea drepturilor minorităților înseamnă facilitarea, promovarea și introducerea unor mecanisme care ar permite păstrarea identității lor. Este necesară realizarea egalității în fața legii și lipsa unor prevederi discriminatorii față de minorități în raport cu ceilalți cetățeni. În al doilea rând, toate prevederile ce conțin obligații cu un caracter pozitiv nu ar trebui să provoace protecția abuzivă din partea statului. Persoana are dreptul să aleagă liber dacă dorește sau nu să fie considerată o minoritate și să beneficieze de acele drepturi specifice. În al treilea rând, simpla accentuare a diversității și deosebirilor etnice este periculoasă dacă nu sunt întreprinse măsuri de integrare. Evidențierea deosebirilor poate duce la alienarea minorităților și izolarea lor, precum și la incitarea la ură interetnică.

Protecția drepturilor minorităților etnice este relatată și în art.26 al Pactului Internațional cu privire la Drepturile Civile și Politice, care stipulează: „Toate persoanele sunt egale în fața legii și sunt îndreptățite spre protecția legii fără vreo discriminare. În acest sens, legea ar trebui să interzică orice discriminare și să garanteze tuturor persoanelor protecție egală și efectivă împotriva discriminării pe motiv de rasă, culoare, sex, limbă, religie, opinie politică sau orice altă opinie, origine națională sau socială, proprietate, statutul de la naștere sau oricare alt statut” [7].

Convenția Internațională a Drepturilor Economice, Sociale și Culturale de asemenea conține reglementări similare împotriva discriminării: „Statele membre ale prezentei Convenții urmează să garanteze drepturile enunțate în această Convenție, să le exercite fără vreo discriminare pe bază de rasă, culoare, sex, limbă, religie, opinii politice și alte opinii, originea națională sau socială, proprietate, statutul de la naștere sau oricare alt statut” [8].

Din punctul de vedere al realizării practice a drepturilor minorităților, esențial este Protocolul Facultativ la Pactul Internațional cu privire la Drepturile Civile și Politice, care reglementează activitatea *Comitetului pentru Drepturile Omului*, acesta fiind o instituție autorizată care acceptă și ia în considerare plângerile pe care fiecare persoană le depune în caz de violare a drepturilor garantate de Pact [9].

Un al document de referință din cadrul ONU este Declarația privind Drepturile Persoanelor aparținând Minorităților Naționale sau Etnice, Religioase sau Lingvistice. Textul Declarației a fost adoptat de Comisia ONU pentru Drepturile Omului prin Rezoluția nr.16 din 21.02.1992. Documentul în cauză conține două momente importante: în primul rând, documentul reprezintă un instrument internațional cu specificări cuprinzătoare în domeniul protecției drepturilor minorităților. Unul dintre motivele adoptării acesteia, care este expres stipulat în documentul propriu-zis, a fost dorința „de a accentua promovarea constantă și realizarea drepturilor persoanelor aparținând minorităților naționale sau etnice, religioase și lingvistice.” În al doilea rând, a prezentat în mod explicit obligațiunile pe care statele sunt de acord să le accepte.

Mai multe reglementări referitoare la drepturile minorităților sunt incluse în sistemul regional și european de protecție a drepturilor omului.

Abordări conceptuale privind „integrarea minorităților etnice”

Una dintre trăsăturile esențiale ale procesului de „integrare” în accepțiunea contemporană reprezintă aspectul multidimensional. Astfel, integrarea minorităților etnice într-o societate are loc la fiecare nivel și în fiecare sector al societății. Integrarea politică se concentrează pe accesul minorităților la drepturile cetățenești și, de asemenea, la participarea acestor grupuri la viața politică. Integrarea culturală se concentrează pe modul în care minorităților li se permite să păstreze și să manifeste valorile lor culturale, atât în sfera publică, cât și în cea privată. Dimensiunea socială și economică a acestui proces vizează egalitatea socială și economică între minoritățile etnice și restul societății [10, p.56].

O primă definiție propusă la nivel internațional a procesului de integrare a fost reflectată în *Liniile directive Ljubljana privind integrarea societăților diverse* elaborate de instituția Înaltului Comisar pentru Minorități Naționale al OSCE. În respectivul document, integrarea este definită ca un proces dinamic ce implică mai mulți actori, presupune un angajament reciproc, care facilitează participarea tuturor membrilor unei societăți diverse la viața economică, politică, socială și culturală și care creează un sentiment al apartenenței persoanei la nivel național și local [11]. Documentul prevede că, în scopul realizării procesului de integrare, statele urmează să adopte politici menite să creeze o societate, în care diversitatea este respectată și în care toate persoanele, inclusiv toți membrii grupurilor etnice, lingvistice, culturale sau religioase, contribuie la construirea și menținerea unei identități civice incluzive. Prin realizarea politicilor de integrare se ține cont nu doar de dorința statului de a realiza acest deziderat, dar și de consimțământul individului de a se integra la nivel civic. Acest proces include învățarea limbii statului, cunoștințe despre cultura țării, despre valori și obiceiuri. Totuși, acest proces urmează să respecte decizia și poziția individului și nicidecum să nu fie realizată într-un mod asimilator [12].

În opinia autorilor Brendan O'Leary și John McGarry, integrarea este o politică de reglementare a conflictelor etnice, în care o extremă constituie asimilarea, adică dizolvarea completă a minorităților în grupul dominant, iar cealaltă este multiculturalismul, în care grupurile minoritare își păstrează propriile diferențe [13, p.34]. În viziunea cercetătoarei E.Iurador, pentru persoanele care doresc să devină membre ale unei noi societăți, integrându-se în ea, un pas important este obținerea cetățeniei. În pofida faptului că în dreptul internațional persistă tendința de a acorda tot mai multe drepturi socioeconomice și culturale persoanelor care nu sunt cetățeni, dar care dețin permis de ședere permanentă, totuși persoanele care dețin cetățenia statului continuă să aibă o poziție privilegiată, deoarece au acces la drepturi politice [14, p.34].

Cercetarea „Integrarea grupurilor etnice și consolidarea națiunii civice în Republica Moldova”, realizată de Institutul de Politici Publice, este una dintre puținele studii în Republica Moldova, în care se întreprinde o încercare de a defini conceptul „integrare”. Studiul a relevat principalele componente ale procesului, utilizând noțiunea „integrare” cu următoarea conotație: „încorporarea tuturor grupurilor etnice prin acordarea de drepturi egale în toate sferele societății, conservându-se identitatea” [15, p.19]. S-a evidențiat faptul că procesul de integrare este unul multidimensional, care presupune vizarea fiecărui sector al societății (economic, politic, cultural, social etc.). Această definiție este importantă prin faptul că evidențiază necesitatea păstrării identității în contextul procesului de integrare și că acest proces în sine este unul multidimensional, ceea ce presupune vizarea mai multor sectoare.

O definiție a termenului „integrare” se regăsește în *Strategia de consolidare a relațiilor interetnice în Republica Moldova pentru anii 2017-2027*, care precizează că integrarea „reprezintă un proces dinamic și de angajament reciproc, care implică mai mulți actori și mai multe direcții, care facilitează participarea tuturor grupurilor etnice la viața economică, politică, socială și culturală și care stimulează un sentiment împărtășit al apartenenței civice față de stat și consolidează societatea. Integrarea presupune garantarea drepturilor persoanelor aparținând tuturor grupurilor etnice, respectarea și promovarea diversității culturale, precum și crearea condițiilor pentru consolidarea societății” [16].

Autorul român Levente Salat în lucrarea „Politici de integrare a minorităților naționale în România. Aspecte legale și instituționale într-o perspectivă comparată” menționează că semnificația termenului „integrare” este încă departe de un consens. Totodată, el evidențiază faptul că politicile care vizează procesul respectiv țin de dimensiunea politico-legală, socioeconomică și culturală [17, p.5].

În aceeași ordine de idei se expune și cercetătoarea Roberta Medda-Windischer, care susține că complexitatea integrării face dificilă definirea acesteia în mod precis. Integrarea minorităților într-o societate are loc la orice nivel și în fiecare sector al societății. Aceasta implică o gamă largă de actori sociali: funcționari publici, factori de decizie, funcționari etc., iar reprezentanții minorităților etnice au un rol esențial în acest proces.

În literatura de specialitate au fost identificate mai multe modele de politici față de minoritățile naționale: pluralism/ multiculturalism, asimilare și marginalizare. Cu toate acestea, în practică, modelele preluate de state diferă semnificativ. Factorul determinant în acest context vizează abordările statelor în privința grupurilor etnice, motivele care determină unele state să adopte politici față de minorități fără a le influența identitatea lor etnică, în timp ce altele reglementează respectiva sferă doar prin prisma renunțării la identitatea etnică. Pe de o parte, sunt unele state, precum Statele Unite ale Americii, Australia și Canada, care recunosc unicitatea și dreptul exclusiv al minorităților. Canada, spre exemplu, a devenit o națiune care s-a angajat în mod oficial, printr-o gamă largă de politici guvernamentale, să protejeze și să dezvolte diversitatea etnică, care este percepută adesea ca un mozaic cultural și această direcție este susținută de stat prin politici specifice [5, p.189]. Statul canadian aspiră spre încorporarea tuturor grupurilor etnice în societatea canadiană, fără a încerca să submineze sau să reducă importanța identității și specificului etnic. Statele Unite ale Americii respectă la fel diversitatea etnică și culturală, statul adoptând politica multiculturalismului. Cu toate acestea, promovarea și protecția identității etnice nu este o prioritate a politicilor acestui stat.

Pe de altă parte, există state, precum Franța și Germania, care sunt relativ reticente privitor la sprijinirea diversității etnice. Germania, de exemplu, poate fi considerată un stat rezervat în ceea ce privește ideea multiculturalismului. Grupurile etnice minoritare din Germania se confruntă cu anumite dificultăți politice, economice și sociale. Aici un străin va rămâne întotdeauna un străin dacă acesta nu are sânge german (*jus sanguinis*). În Franța, de asemenea, există o atitudine nefavorabilă față de multiculturalism, însă cazul acestui stat nu este similar cu cel al Germaniei. Franța a construit națiunea pe modelul republican al cetățeniei civice, încercând să pășească peste etapa identității etnice și să edifice identitatea de cetățean al Franței. În cazul Franței, un străin nu va fi întotdeauna străin, ci mai degrabă ar putea deveni un cetățean francez, cu condiția că înlocuiește identitatea sa etnică cu cea civică franceză.

Din punct de vedere științific, una dintre erorile comise de cercetători în studierea acestei tematici ține, în primul rând, de confuziile conceptuale care se realizează. Anumiți cercetători încearcă să pună pe picior de egalitate modelele de politici utilizate de statele care nu au ratificat Convenția-cadru pentru protecția minorităților naționale și acele state care sunt membre semnatare a respectivului document. O altă eroare constituie echivalarea sau prezentarea ca modele de politici exemplele de țări care au un flux mare de imigranți, cum ar fi Statele Unite ale Americii, Australia și Canada. De asemenea, unii autori pun pe picior de egalitate statele care s-au format în baza unei națiuni titulare și statele care s-au format în baza unei identități civice.

Astfel, utilizarea conceptului „integrare” pentru descrierea situației din SUA, Canada și Australia diferă semnificativ de conceptul „integrare” a minorităților în state ca Republica Moldova. Compararea în context științific a diferitelor exemple este necesară și utilă, însă autorii urmează să delimiteze din start principalele deosebiri din aceste exemple și principalele variabile.

Concluzii

Articolul de față prezintă o analiză a sintagmei „integrarea minorităților etnice”. În rezultatul cercetării, formulăm următoarele concluzii:

1. Documentele regionale au prevederi mai exacte și mai aplicabile decât cele globale. Acestea pot fi transpuse mai ușor în politici guvernamentale. Acest fapt este motivat și de intenția multor state europene care au conștientizat necesitatea respectării și sprijinirii dezvoltării identității tuturor grupurilor etnice, religioase sau lingvistice de pe continent, concomitent cu garantarea respectării principiilor integrității teritoriale și a neamestecului în treburile interne ale altor state.

2. O perioadă îndelungată interesul cercetătorilor a fost axat pe studierea statutului minorităților etnice și a protecției drepturilor minorităților. Totuși, cerințele timpului și modificările cadrului internațional legal privind minoritățile au reorientat interesul cercetătorilor spre un nou domeniu – integrarea minorităților etnice.

3. Cu toate acestea, cadrul normativ internațional practic nu conține reglementări privind domeniul integrării minorităților etnice. Astfel, nu există documente care să reglementeze nemijlocit domeniul integrării minorităților, în schimb pot fi identificate elemente care ar conduce în timp la conturarea unor astfel de acte. Prevederi ce vizează integrarea minorităților etnice se conțin expres doar în documentele adoptate de OSCE.

4. Analiza prevederilor internaționale referitoare la minoritățile etnice denotă că acest domeniu necesită în continuare eforturi suplimentare din partea organismelor internaționale. Interpretarea problemelor minorităților este destul de diferită în contextul acestora și necesită completări cu prevederi ce s-ar referi la măsurile de integrare a minorităților etnice.

5. Analiza definițiilor a scos în evidență faptul că integrarea reprezintă încorporarea tuturor grupurilor etnice prin acordarea de drepturi egale în toate sferile societății, conservându-se identitatea. Procesul de integrare este unul multidimensional, care presupune vizarea fiecărui sector al societății (economic, politic, cultural, social etc.). Această abordare este importantă prin faptul că evidențiază necesitatea păstrării identității în contextul procesului de integrare.

6. Transpunerea în practică a procesului de integrare a minorităților etnice este realizată prin intermediul politicilor de stat. Fiecare stat determină tipologia politicii de integrare și este greu de a trasa careva modele foarte precise în acest sens. Statele își dezvoltă abordări proprii privind caracterul politicilor în ceea ce privește minoritățile etnice în dependență de o serie de factori: experiența istorică și evenimente care au marcat relațiile interetnice, modul de edificare a identității naționale, factori socioeconomiци, politici etc.

7. Analiza tematicii a scos în evidență faptul că subiectul a fost în mare parte studiat interdisciplinar. Acesta oferă o perspectivă mai largă asupra problemicii integrării minorităților, însă nu a elucidat subiectul cercetării într-o manieră exhaustivă din punct de vedere juridic. Chiar dacă în literatura de specialitate procesul de integrare este cercetat în general, aspectele normative și instituționale sunt elucidate doar tangențial.

8. Abordarea politicii de integrare a minorităților etnice este determinată de accepțiunea statului față de subiectul/ții respectivei politici. Din cele cercetate constatăm că între statele care au ratificat Convenția-cadru există abordări diferite privitor la conceptul „minoritate etnică”. Totodată, am evidențiat că elementele esențiale care determină considerarea unui grup etnic minoritar este și deținerea cetățeniei statului respectiv și apartenența la un alt grup etnic decât cel majoritar. Aceste două elemente sunt completate cu alte caracteristici ce definesc apartenența unei persoane la o minoritate.

Referințe:

1. PRISACARIU, M.R. *Statutul juridic al minorităților naționale*. București: Beck, 2010.
2. Online etymology dictionary: „integration” [Accesat: 10.11.2017]. Disponibil: http://www.etymonline.com/index.php?allowed_in_frame=0&search=integration&searchmode=noe
3. *Document of the Copenhagen meeting of the conference on the Human Dimension of the CSCE, 29 June 1990*. [Accesat: 27.04.2017] Disponibil: http://www.osce.org/documents/odhr/1990/06/13992_en.pdf
4. *International Covenant on Civil and Political Rights*. [Accesat: 27.04.2017] Disponibil: <http://www.ohchr.org/en/professionalinterest/pages/ccpr.aspx>
5. PENTASSUGLIA, G. *Minorities in International Law: An Introductory Study*. Council of Europe. 2002.
6. Ibidem.
7. *International Covenant on Civil and Political Rights*. [Accesat: 27.04.2017] Disponibil: <http://www.ohchr.org/en/professionalinterest/pages/ccpr.aspx>
8. Ibidem.
9. *Protocol Facultativ la Pactul Internațional cu Privire La Drepturile Civile și Politice*. [Accesat: 27.04.2017] Disponibil: http://www.avp.ro/drepturile%20omului/tratate%20onu/4_protocol_facultativ.pdf Declarația privind drepturile persoanelor care fac parte din minorități naționale sau etnice, lingvistice și religioase, 1992, art.2 // www.sogorcsaba.eu/.../Declaratia%20privind%20drepturile
10. ЮРАДОР, Е. Концептуализация гражданства: опыт Эстонии и Европы в сравнительной перспективе. В: *Концептуальные основы и лучшие практические примеры интеграции*. Международная конференция. Таллинн, 18-19 октября 2007 г.
11. *Linii directoare Ljubljana privind integrarea societăților diverse*. [Accesat: 27.04.2017] Disponibil: www.osce.org/hcnm/96883?download=true
12. *Hotărârea Guvernului Republicii Moldova privind aprobarea Strategiei de consolidare a relațiilor interetnice în Republica Moldova pentru anii 2017-2027, nr.1464 din 30.12.2016* [Accesat: 27.04.2017] Disponibil: <http://lex.justice.md/index.php?action=view&view=doc&lang=1&id=369024>
13. КАУФМАНН, Э. Доминирующая этническая группа и интеграция: на примере Эстонии. В: *Концептуальные основы и лучшие практические примеры интеграции*. Международная конференция. Таллинн, 18-19 октября 2007 г.
14. ЮРАДОР, Е. Концептуализация гражданства: опыт Эстонии и Европы в сравнительной перспективе. В: *Концептуальные основы и лучшие практические примеры интеграции*. Международная конференция. Таллинн, 18-19 октября 2007 г.

15. BARBĂROȘIE, A. *Integrarea grupurilor etnice și consolidarea națiunii civice în Republica Moldova*. Chișinău, 2012.
16. *Hotărârea Guvernului Republicii Moldova privind aprobarea Strategiei de consolidare a relațiilor interetnice în Republica Moldova pentru anii 2017-2027, nr.1464 din 30.12.2016*. [Accesat: 27.04.2017] Disponibil: <http://lex.justice.md/index.php?action=view&view=doc&lang=1&id=369024>
17. SALAT, L. *Politici de integrare a minorităților naționale din România. Aspecte legale și instituționale într-o perspectivă comparată*. Cluj-Napoca: Centrul de resurse pentru diversitate etnoculturală, 2008.
18. KIVISTO, P. *Multiculturalism in a global society*. John Wiley & Sons, 2008.

Date despre autor:

Andrei IOVU, doctorand, Școala doctorală Științe Juridice, Universitatea de Stat din Moldova.

E-mail: andrei_iovu@ymail.com

Prezentat la 28.03.2018